

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 września 2019 r.

Sąd Okręgowy w Świdnicy w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący:	SSO Ewa Rusin
Protokolant:	Ewa Ślemp

po rozpoznaniu w dniu 20 września 2019 r.

sprawy A. J.

syna S. i I. z domu D.

urodzonego (...) w S.

obwinionego z art. 96 § 3 kw

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę obwinionego

od wyroku Sądu Rejonowego w Świdnicy

z dnia 30 kwietnia 2019 r. sygnatura akt II W 545/18

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że obwinionego A. J. uniewinnia od zarzucanego mu czynu;

II. stwierdza, że koszty postępowania w sprawie ponosi Skarb Państwa (art. 119 § 2 pkt 1 kpw);

III. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz obwinionego A. J. tytułem zwrotu kosztów procesu za postępowanie przed Sądem I instancji kwotę 2100 złotych oraz 840 złotych za postępowanie apelacyjne.

Sygn.akt IV Ka 512/19

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Świdnicy wyrokiem z dnia 30 kwietnia 2019r. sygn. akt II W 545/18:

I. Obwinionego A. J. uznał za winnego tego, że w dniu 19 czerwca 2018 roku o godz. 14:30 w S., woj. (...), przy ul. (...), jako użytkownik pojazdu marki A. o nr rej. (...) wbrew obowiązkowi nie wskazał na żądanie policji, komu powierzył w/w pojazd do kierowania w oznaczonym czasie, tj. w dniu 31 sierpnia 2017 roku w S. na ul. (...), tj. wykroczenia z art. 96 § 3 kw i wymierzył mu karę grzywny w wysokości 100 (stu) złotych;

II. zasądził od obwinionego na rzecz skarbu Państwa koszty sądowe w całości, w tym zryczałtowane wydatki postępowania w kwocie 100 (stu) złotych i wymierzył obwinionemu opłatę w kwocie 30 (trzydziestu) złotych.

Z wyrokiem tym w całości nie pogodził się obwiniony, wnosząc apelację za pośrednictwem obrońcy z wyboru.

Apelujący zaskarżonemu wyrokowi zarzucił :

I. Naruszenie przepisów postępowania, które miały wpływ na treść rozstrzygnięcia, a to:

1) art. 7 kpk w zw. z art. 8 kpsw poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów przejawiające się naruszeniem zasad logiki i wyciągnięciem wniosków niewynikających z materiału dowodowego, ponieważ sąd uznał, że obwiniony ponosi odpowiedzialność z art. 96 § 3 kw, który to przepis zabezpiecza prawny obowiązek wynikający z art. 78 ust. 4 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym, a który to przepis ma zastosowanie jedynie w przypadku wykroczeń związanych z bezpieczeństwem i porządkiem w ruchu drogowym popełnianych na drogach publicznych, w strefach zamieszkania lub strefach ruchu (lub innych miejscach, do których zastosowanie znajduje ustawa z dnia 20 czerwca 1997r. Prawo o ruchu drogowym), podczas gdy samochód obwinionego zaparkowany na terenie prywatnym, do którego nie stosuje się regulacji art. 78 ust. 4 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. prawo o ruchu drogowym, co skutkowało błędnym ustaleniem przez sąd I instancji stanu faktycznego sprawy i wydaniem wyroku stwierdzającego popełnienie przez obwinionego wykroczenia:

2) art. 7 kpk w zw. z art. 8 kpsw poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów przejawiające się naruszeniem zasad logiki i wyciągnięciem wniosków niewynikających z materiału dowodowego, ponieważ sąd przyjął, że samochód obwinionego był zaparkowany na obszarze, do którego stosuje się przepis art. 78 ust. 4 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym (droga publiczna, strefa zamieszkania, strefa ruchu lub innym miejscu, do którego stosuje się tą ustawę), podczas gdy samochód obwinionego stał zaparkowany na terenie prywatnym, do którego nie mają zastosowania przepisy ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. prawo o ruchu drogowym, co skutkowało błędnym ustaleniem przez sąd i instancji stanu faktycznego sprawy i wydaniem wyroku stwierdzającego popełnienie przez obwinionego wykroczenia;

3) art. 5 § 1 pkt 2 kpsw poprzez jego niezastosowanie w sprawie i nieumorzenie postępowania wobec obwinionego, podczas gdy zachowanie obwinionego nie zawiera znamion czynu zabronionego;

4) art. 7 kpk w zw. z art. 8 kpsw poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów przejawiające się naruszeniem wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, ponieważ sąd pominął wyjaśnienia obwinionego który wskazał, że wie, kto dokładnie użytkował samochód marki A. o nr rejestracyjnym (...) w dniu 31 sierpnia 2017 roku, dlatego, że nie pamięta, co konsekwencji doprowadziło Sąd do błędu w ustaleniach faktycznych będących podstawą rozstrzygnięcia i przyjęcia, że obwiniony, uchylając się nie wskazał na żądanie policji kto prowadził w/w pojazd w dniu 31 sierpnia 2017, podczas gdy obwiniony wielokrotnie wyjaśniał, że samochód jest zarejestrowany na jego firmę i nie tylko on sam jeździł tym samochodem, ale także inne osoby, tj. pracownicy w trakcie pracy, czy członkowie rodziny.

II. Naruszenie przepisów prawa materialnego, a to:

1) art. 96 § 3 kw poprzez jego błędną wykładnię tego przepisu i uznanie, że ma on zastosowanie do mających miejsce na terenie prywatnym zdarzeń, które mogą wypełniać znamiona wykroczeń przeciwko mieniu a nie tylko wykroczeń przeciwko bezpieczeństwu i porządkowi w ruchu drogowym, podczas gdy **po pierwsze**, wskazany przepis ma zabezpieczać obowiązek wynikający z art. 78 ust.4 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym i przedmiotem jego ochrony jest bezpieczeństwo i porządek w ruchu drogowym na obszarach określonych w ustawie z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym, **po drugie**, na skutek złożonego przez Zakład Usług (...) w S. zawiadomienia o podejrzeniu popełnienia wykroczenia z dnia 20 marca 2018 roku było prowadzone postępowanie o czyn z art. 121 § 2 kw, który dotyczy braku zamiaru uiszczenia należności za płatne usługi, które to wykroczenie należy do kategorii wykroczeń przeciwko mieniu a nie przeciwko bezpieczeństwu i porządkowi w ruchu drogowym, **po trzecie**, samochód, którego właścicielem jest obwiniony był zaparkowany na terenie prywatnym a nie na drodze publicznej, strefie zamieszkania, strefie ruchu lub innym miejscu do którego stosuje się ustawę z dnia 20 czerwca 1997 r. prawo o ruchu drogowym, co w konsekwencji oznacza, że wobec obwinionego nie mogło być prowadzone postępowanie o czyn z art. 96 § 3 kw.

W oparciu o tak sformułowane zarzuty, na podstawie art. 427 § 1 kpk i art. 437 § 2 kpk w zw. z art. 109 § 2 kpsw apelujący wniósł o:

1) uchylenie zaskarżonego wyroku i umorzenie postępowania;

ewentualnie o:

2) zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie obwinionego;

3) zasądzenie od skarbu Państwa na rzecz obrońcy obwinionego kosztów postępowania za obie instancje, za pierwszą instancję 2.100,00 złotych (według dowodu zapłaty), a za drugą 840,00 złotych (według norm przypisanych).

Sąd Okręgowy zważył co następuje;

Apelacja jest zasadna i skutkuje zmianą wyroku przez uniewinnienie obwinionego od zarzucanego mu czynu.

Poczynione przez Sąd I instancji ustalenia faktyczne w zakresie, tego, że obwiniony jako użytkownik pojazdu marki A. nie wskazał na żądanie policji, komu powierzył pojazd do kierowania w dniu 31 sierpnia 2017r. są prawidłowe, błędna jest natomiast ich subsumpcja przez uznanie takiego działania jako wyczerpującego ustawowe znamiona wykroczenia z art. 96 § 3 kw.

Mianowicie wykroczenie z art. 96 § 3 kw popełnia sprawca, który nie czyni zadość obowiązkowi wskazania na żądanie uprawnionego organu, komu powierzył pojazd do kierowania lub używania w oznaczonym czasie. Obowiązek taki wynika wprost z art. 78 ust. 4 ustawy Prawo o ruchu drogowym z dnia 20 czerwca 1997r. (t.j. z dnia 2018.10.17) i zgodnie z treścią wskazanego przepisu spoczywa nie tylko na właścicielu, ale i na posiadaczu pojazdu, a zatem na osobie, która nie będąc właścicielem, czasowo nim włada (użytkowniku pojazdu).

Usytuowanie przepisu art. 96 § 3 kw w rozdziale XI kodeksu wykroczeń pt. Wykroczenia przeciwko bezpieczeństwu i porządkowi w komunikacji oraz dopełnienie znamienia wykroczenia „wbrew obowiązkowi” normą wskazanego wyżej przepisu art. 78 ust. 4 ustawy Prawo o ruchu drogowym jednoznacznie przesądza, że ustawodawca penalizuje tylko takie działanie sprawcy, który nie wskaże na żądanie uprawnionego organu, komu powierzył pojazd do kierowania lub używania w oznaczonym czasie, tj. dotyczy wyłącznie sytuacji, w której osoba użytkująca pojazd dopuściła się złamania norm bezpieczeństwa i porządku w komunikacji (podkr. SO).

W niniejszej sprawie taka sytuacja przecież nie nastąpiła, ponieważ osoba użytkująca pojazd należący do obwinionego w dniu 31 sierpnia 2017r. nie opłaciła biletu parkingowego na płatnym parkingu Zakładu Usług (...) w S., w związku z czym pierwotnie wszczęto postępowanie wyjaśniające w zakresie wykroczenia przeciwko mieniu z art.121 § 2 kw, tj. szalbierstwa, polegającego na wyłudzeniu usługi płatnego parkowania. W sprawie tej policja odstąpiła od wniesienia wniosku o ukaranie wobec nieustalenia, komu obwiniony powierzył pojazd, po czym materiały wyłączono i wniesiono wniosek o ukaranie obwinionego, będący przedmiotem rozpoznania w niniejszej sprawie.

Tak więc trafnym okazał się zarzut apelacyjny obrazu prawa materialnego w pkt. II zarzutów apelacji, co musi prowadzić do zmiany zaskarżonego wyroku przez uniewinnienie A. J. od zarzucanego mu czynu (art. 109 § 2 kpw w zw. z art. 437 § 2 kpk i w zw. z art. 438 pkt 1 kpk). Podzielenie słuszności tego zarzutu zwalnia sąd odwoławczy od odnoszenia się do pozostałych zarzutów apelacyjnych (art. 109 § 1 kpw w zw. z art. 436 kpk).

W konsekwencji tej treści orzeczenia koszty postępowania w sprawie ponosi Skarb Państwa (art. 119 § 2 pkt 1 kpw).

O kosztach obrony należnych obwinionemu od Skarbu Państwa w toku postępowania pierwszoinstancyjnego i apelacyjnego z tytułu orzeczonego na podstawie art. 636 § 1 kpk i art. 118§ 2 kpw w zw. z § 11 pkt. 2 ust.2 i 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z dnia 5 listopada 2015 r.). Wysokość poniesionych kosztów obrony w pierwszej instancji nie przekracza 6-krotności opłaty określonej w § 15 ust. 3 rozporządzenia tj. 360 złotych.

Natomiast za postępowanie apelacyjne zasądzono zgodnie z wnioskiem obrońcy kwotę minimalną 840 złotych.